

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 8. decembra 2020*

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Evropski preiskovalni nalog – Direktiva 2014/41/EU – Člen 1(1) – Člen 2(c)(i) in (ii) – Pojma ‚pravosodni organ‘ in ‚odreditveni organ‘ – Evropski preiskovalni nalog, ki ga izda državno tožilstvo države članice – Neodvisnost od izvršilne veje oblasti“

V zadevi C-584/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Landesgericht für Strafsachen Wien (deželno sodišče za kazenske zadeve na Dunaju, Avstrija) z odločbo z dne 1. avgusta 2019, ki je na Sodišče prispela 2. avgusta 2019, v kazenskem postopku proti

A in drugim,

ob udeležbi

Staatsanwaltschaft Wien,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik, R. Silva de Lapuerta, podpredsednica, A. Prechal, predsednica senata, M. Vilaras, E. Regan, L. Bay Larsen, N. Piçarra, A. Kumin in N. Wahl, predsedniki senatov, T. von Danwitz, sodnik, C. Toader, K. Jürimäe (poročevalka), L. S. Rossi, sodnice, I. Jarukaitis in N. Jääskinen, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za avstrijsko vlado J. Schmoll, J. Herrnfeld in C. Leeb, agentke,
- za nemško vlado J. Möller in M. Hellmann, agenta,
- za špansko vlado L. Aguilera Ruiz, agent,
- za nizozemsko vlado M. K. Bulterman, M. H. S. Gijzen in J. Langer, agenti,
- za poljsko vlado B. Majczyna, agent,

* Jezik postopka: nemščina.

– za Evropsko komisijo S. Grünheid in R. Troosters, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 16. julija 2020

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 1(1) in člena 2(c) Direktive 2014/41/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. aprila 2014 o evropskem preiskovalnem nalogu v kazenskih zadevah (UL 2014, L 130, str. 1).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru predloga za izvršbo – v Avstriji – evropskega preiskovalnega naloga v kazenskih zadevah, ki ga je izdalo Staatsanwaltschaft Hamburg (državno tožilstvo v Hamburgu, Nemčija) zoper osebo A. in druge neznane osebe, osumljene ponarejanja nalogov za bančna nakazila.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodnih izjavah 2, od 5 do 8, od 10 do 12, 15, 19, 22, 34 in 39 Direktive 2014/41 je navedeno:
„(2) V skladu s členom 82(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) temelji pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah v Uniji na načelu vzajemnega priznavanja sodb in sodnih odločb, ki od zasedanja Evropskega sveta v Tampereju 15. in 16. oktobra 1999 običajno predstavlja temelj pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah v Uniji.
[...]
(5) Po sprejetju okvirnih sklepov [Sveta 2003/577/PNZ z dne 22. julija 2003 o izvrševanju sklepov o zasegu premoženja ali dokazov v Evropski uniji (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 185)] in [Sveta 2008/978/PNZ z dne 18. decembra 2008 o evropskem dokaznem nalogu za namene pridobitve predmetov, dokumentov in podatkov za uporabo v kazenskih postopkih (UL 2008, L 350, str. 72)], je postalo jasno, da je obstoječi okvir za zbiranje dokazov preveč razdrobljen in zapleten. Zato je potreben nov pristop.
(6) V stockholmskem programu, ki ga je Evropski svet sprejel na zasedanju 10. do 11. decembra 2009, je Evropski svet menil, da bi bilo treba nadaljevati vzpostavljanje celovitega sistema za pridobivanje dokazov v čezmejnih primerih na podlagi načela vzajemnega priznavanja. Evropski svet je poudaril, da so obstoječi instrumenti na tem področju razdrobljeni in da je zato potreben nov pristop, ki bo temeljil na načelu vzajemnega priznavanja in hkrati upošteval prožnost tradicionalnega sistema medsebojne pravne pomoči. Zato je Evropski svet pozval, naj se vzpostavi celovit sistem, ki bo nadomestil vse obstoječe instrumente na tem področju, vključno z Okvirnim sklepom 2008/978/PNZ, ki bo v največji možni meri zajemal vse vrste dokazov ter vključeval roke za izvršitev in čim bolj omejil razloge za zavrnitev.
(7) Ta novi pristop temelji na enotnem instrumentu, imenovanem evropski preiskovalni nalog (EPN). EPN naj bi se izdajal za izvršitev enega ali več posebnih preiskovalnih ukrepov v državi, ki izvrši EPN (v nadaljnjem besedilu: država izvršiteljica), da bi se zbrali dokazi. To vključuje tudi pridobivanje dokazov, ki jih izvršitveni organ že ima.

- (8) Področje uporabe EPN bi moralo biti horizontalno in bi se torej moralo uporabljati za vse preiskovalne ukrepe, namenjene zbiranju dokazov. Vendar so za ustanovitev skupne preiskovalne skupine in zbiranje dokazov v okviru te skupine potrebna posebna pravila, ki jih je primerneje obravnavati ločeno. Brez poseganja v uporabo te direktive bi bilo treba torej za to vrsto preiskovalnega ukrepa še naprej uporabljati obstoječe instrumente.

[...]

- (10) EPN bi moral biti usmerjen na preiskovalni ukrep, ki ga je treba izvesti. Za odločanje o tem, kateri preiskovalni ukrep je treba uporabiti, je najprimernejši odreditveni organ, ki pozna podrobnosti zadevne preiskave. Vendar pa bi moral izvršitveni organ, kadar koli je to mogoče, uporabiti drugo vrsto preiskovalnega ukrepa, če predvideni ukrep ne obstaja v njegovem nacionalnem pravu ali ne bi bil na razpolago v podobnem notranjem primeru. Razpoložljivost bi se morala nanašati na primere, ko predvideni preiskovalni ukrep sicer obstaja v pravu države izvršiteljice, vendar se lahko zakonito izvede samo v določenih situacijah, na primer za dovolj huda kazniva dejanja, proti osebam, zoper katere že obstaja določena stopnja suma, ali s privolitvijo zadevne osebe. Izvršitveni organ bi lahko uporabil tudi drugo vrsto preiskovalnega ukrepa, če bi bilo mogoče z njim doseči enak rezultat kot s preiskovalnim ukrepom, predlaganim v EPN, vendar s sredstvi, ki predstavljajo manjši poseg v temeljne pravice zadevne osebe.
- (11) EPN bi bilo treba izbrati, če se zdi, da je v danem primeru izvršitev preiskovalnega ukrepa sorazmerna, ustrezna in uporabna. Odreditveni organ bi torej moral ugotoviti ali so želeni dokazi nujni in sorazmerni glede na namen postopka, ali je izbrani preiskovalni ukrep nujen in sorazmeren za zbiranje zadevnih dokazov in ali bi bilo treba pri izdaji EPN v zbiranje teh dokazov vključiti drugo državo članico. Isto presojo bi bilo treba izvesti v postopku potrditve, če je treba EPN potrditi v skladu s to direktivo. Izvršitev EPN bi bilo možno zavrnilo samo na podlagi razlogov, ki so navedeni v tej direktivi. Vendar pa bi se lahko izvršitveni organ odločil za manj intruziven ukrep, kot je ukrep, naveden v zadevnem EPN, če lahko z njim doseže podobne rezultate.
- (12) Odreditveni organ bi moral pri izdaji EPN posebno pozornost nameniti zagotavljanju doslednega spoštovanja pravic, določenih v členu 48 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljnjem besedilu: Listina). Domneva nedolžnosti in pravica do obrambe v kazenskih postopkih sta ključna elementa temeljnih pravic, ki jih Listina priznava na področju kazenskega pravosodja. Kakršno koli omejevanje teh pravic s preiskovalnim ukrepom, odrejenim v skladu s to direktivo, bi moralo biti v celoti skladno z zahtevami iz člena 52 Listine glede nujnosti, sorazmernosti in ciljev splošnega interesa, ki bi jih moral nalog zasledovati, še posebej zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih.

[...]

- (15) To direktivo bi bilo treba izvajati ob upoštevanju [Direktive 2010/64/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. oktobra 2010 o pravici do tolmačenja in prevajanja v kazenskih postopkih (UL 2010, L 280, str. 1), Direktive 2012/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2012 o pravici do obveščeniosti v kazenskem postopku (UL 2012, L 142, str. 1) in Direktive 2013/48/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2013 o pravici do dostopa do odvetnika v kazenskem postopku in v postopkih na podlagi evropskega naloga za prijete ter pravici do obvestitve tretje osebe ob odvzemu prostosti in do komunikacije s tretjimi osebami in konzularnimi organi med odvzemu prostosti (UL 2013, L 294, str. 1)], ki obravnavajo postopkovne pravice v kazenskem postopku.

[...]

(19) Vzpostavitev območja svobode, varnosti in pravice v Uniji temelji na medsebojnem zaupanju in domnevi, da druge države članice spoštujejo pravo Unije in zlasti temeljne pravice. Kljub vsemu se lahko to domnevo izpodbija. Zato bi bilo treba izvršitev EPN zavrni, če je mogoče utemeljeno domnevati, da bodo z izvršitvijo preiskovalnega ukrepa, predlaganega v EPN, kršene temeljne pravice zadevnega posameznika in da država izvršiteljica ne bo upoštevala svojih obveznosti glede varstva temeljnih pravic, priznanih v Listini.

[...]

(21) Da bi zagotovili hitro, učinkovito in dosledno sodelovanje v kazenskih zadevah med državami članicami, so potrebni določeni roki. Odločitev o priznanju ali izvršitvi in dejansko izvršitev preiskovalnega ukrepa bi bilo treba izvesti enako hitro in enako prednostno kot v podobnem notranjem primeru. Roke bi bilo treba določiti, da se zagotovi, da se odločitev sprejme ali izvršitev izvede v razumnem roku, ali da se upoštevajo postopkovne omejitve države izdajateljice.

(22) Razpoložljiva pravna sredstva zoper EPN bi morala biti vsaj enaka pravnim sredstvom, ki so na voljo v notranjem primeru zoper zadevni preiskovalni ukrep. Države članice bi morale v skladu s svojim nacionalnim pravom zagotoviti uporabljivost teh pravnih sredstev, vključno s pravočasnim obveščanjem vseh zainteresiranih strani o možnostih in načinih uporabe takšnih pravnih sredstev. V primerih, ko ugovore zoper EPN predloži zainteresirana stranka v državi izvršiteljici v zvezi z vsebinskimi razlogi za izdajo EPN, se priporoča, da se informacije o takšnem izpodbijanju posredujejo odreditvenemu organu in da se zainteresirano stranko o tem obvesti.

[...]

(34) V tej direktivi so zaradi njenega področja uporabe začasni ukrepi zajeti le za zbiranje dokazov.
[...]

[...]

(39) V tej direktivi so spoštovane temeljne pravice in upoštevana načela, ki jih priznavajo člen 6 PEU in Listina, zlasti v njenem naslovu VI, mednarodno pravo in mednarodni sporazumi, katerih pogodbenice so Unija ali vse države članice, vključno z Evropsko konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ter ustave držav članic na njihovih zadevnih področjih uporabe. [...]"

4 Člen 1 te direktive, naslovljen „Evropski preiskovalni nalog in obveznost njegove izvršitve“, določa:

„1. Evropski preiskovalni nalog (EPN) je sodna odločba, ki jo izda ali potrdi pravosodni organ države članice (v nadaljnjem besedilu: država izdajateljica) zaradi izvedbe enega ali več posebnih preiskovalnih ukrepov v drugi državi članici (v nadaljnjem besedilu: država izvršiteljica) z namenom pridobitve dokazov v skladu s to direktivo.

EPN se lahko izda tudi za pridobitev dokazov, ki jih pristojni organi države izvršiteljice že imajo.

2. Države članice izvršijo EPN na podlagi načela vzajemnega priznavanja in v skladu s to direktivo.

3. Za izdajo EPN lahko v okviru veljavnih pravic do obrambe v skladu z nacionalnim kazenskim postopkom zaprosi osumljenec ali obdolženec ali odvetnik, ki nastopa v imenu osumljenca ali obdolženca.

4. Ta direktiva ne spreminja obveznosti spoštovanja temeljnih pravic in pravnih načel, določenih v členu 6 PEU, vključno s pravico do obrambe oseb v kazenskem postopku, nespremenjene pa ostanejo tudi kakršne koli tozadevne obveznosti pravosodnih organov.“

5 Člen 2 navedene direktive, naslovljen „Opredelitev pojmov“, določa:

„V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

[...]

(c) ‚odreditveni organ‘ pomeni:

(i) sodnika, sodišče, preiskovalnega sodnika ali javnega [državnega] tožilca, pristojnega v zadevnem primeru; ali

(ii) kateri koli drug pristojni organ, ki ga določi država izdajateljica in deluje v posameznem primeru kot preiskovalni organ v kazenskem postopku, s pristojnostjo odreditve zbiranja dokazov v skladu z nacionalnim pravom. Poleg tega EPN, preden se ga pošlje izvršitvenemu organu in po preučitvi njegove skladnosti s pogoji za izdajo EPN iz te direktive, zlasti pogoji iz člena 6(1), potrdi sodnik, sodišče, preiskovalni sodnik ali javni [državni] tožilec države izdajateljice. Kadar je EPN potrdil pravosodni organ, se lahko ta organ šteje tudi za odreditveni organ za namene predložitve EPN.

(d) ‚izvršitveni organ‘ pomeni organ, ki je pristojen za priznanje EPN in zagotovitev njegove izvršitve v skladu s to direktivo in postopki, ki se uporabljajo v podobnih notranjih primerih. Za take postopke se lahko zahteva odobritev sodišča v državi izvršiteljici, če to določa nacionalno pravo te države.“

6 Člen 3 iste direktive, naslovljen „Področje uporabe EPN“, določa:

„EPN vključuje katere koli preiskovalne ukrepe, razen ustanovitve skupne preiskovalne skupine in zbiranja dokazov v okviru te skupine [...].“

7 Člen 4 Direktive 2014/41, naslovljen „Vrste postopkov, za katere se lahko izda EPN“, določa:

„EPN se lahko izda:

(a) v zvezi s kazenskimi postopki, ki jih sprožijo pravosodni organi ali so lahko sproženi pred njimi, v zvezi z dejanjem, ki je kaznivo po nacionalnem pravu države izdajateljice;

[...]

(c) v postopkih, ki jih sprožijo pravosodni organi v zvezi z dejanji, ki se kaznujejo po nacionalnem pravu države izdajateljice, ker predstavljajo kršitve pravnih pravil, in kadar je zoper odločitev mogoče sprožiti postopek pred sodiščem, ki je pristojno zlasti za kazenske zadeve, in

[...]“

8 Člen 6 te direktive, naslovljen „Pogoji za izdajo in posredovanje EPN“, določa:

„1. Odreditveni organ lahko izda EPN le, kadar sta izpolnjena naslednja pogoja:

(a) izdaja EPN je nujna in sorazmerna za namene postopkov iz člena 4 ob upoštevanju pravic osumljenca ali obdolženca in

(b) preiskovalni ukrep(i), predviden(i) v EPN, bi lahko bil(i) pod istimi pogoji odrejen(i) tudi v podobnem notranjem primeru.

2. Odreditveni organ za vsak posamezen primer preveri, ali so pogoji iz odstavka 1 izpolnjeni.

3. Kadar izvršitveni organ upravičeno domneva, da pogoji iz odstavka 1 niso izpolnjeni, se lahko z odreditvenim organom posvetuje o pomembnosti izvršitve EPN. Po takem posvetovanju se lahko odreditveni organ odloči za umik EPN.“

9 Člen 9 navedene direktive, naslovljen „Priznavanje in izvrševanje“, v odstavkih od 1 do 3 določa:

„1. Izvršitveni organ brez kakršne koli nadaljnje formalnosti prizna EPN, posredovan v skladu s to direktivo, in poskrbi za njegovo izvršitev na enak način in pod enakimi pogoji, kot če bi zadevni preiskovalni ukrep odredil organ države izvršiteljice, razen če se ta organ ne odloči, da se bo skliceval na enega od razlogov za nepriznanje ali neizvršitev ali na enega od razlogov za odložitev iz te direktive.

2. Izvršitveni organ izpolni formalnosti in postopke, ki jih izrecno navede odreditveni organ, razen če ni v tej direktivi določeno drugače in pod pogojem, da takšne formalnosti in postopki niso v nasprotju s temeljnimi pravnimi načeli države izvršiteljice.

3. Ko izvršitveni organ prejme EPN, ki ga ni izdal odreditveni organ, kakor je določeno v točki (c) člena 2, izvršitveni organ vrne EPN državi izdajateljici.“

10 Člen 10 iste direktive, naslovljen „Uporaba druge vrste preiskovalnega ukrepa“, v odstavkih 1, 3 in 4, določa:

„1. Izvršitveni organ, kadar koli je to mogoče, uporabi preiskovalni ukrep, ki ni določen v EPN, če:

(a) preiskovalni ukrep, predviden v EPN, ne obstaja v pravu države izvršiteljice ali

(b) preiskovalni ukrep, predviden v EPN, v podobnem notranjem primeru ne bi bil na voljo.

[...]

3. Izvršitveni organ lahko uporabi tudi preiskovalni ukrep, poleg tistega, ki je predviden v EPN, kadar bi preiskovalni ukrep, ki ga je izbral izvršitveni organ, dosegel isti rezultat na manj intruziven način kot preiskovalni ukrep, predviden v EPN.

4. Če se izvršitveni organ odloči uporabiti možnost iz odstavkov 1 in 3, o tem najprej obvesti odreditveni organ, ki se lahko odloči umakniti ali dopolniti EPN.“

11 V členu 11 Direktive 2014/41, naslovljenem „Razlogi za nepriznanje ali neizvršitev“, so v odstavku 1 naštetih razlogi za nepriznanje ali neizvršitev evropskega preiskovalnega naloga v državi izvršiteljici. Med tem razlogi je v točki (f) te določbe navedeno, da se lahko priznanje ali izvršitev EPN v državi izvršiteljici zavrne, če je mogoče „utemeljeno domnevati, da bi bila izvršitev preiskovalnega ukrepa, predvidenega v EPN, nezdržljiva z obveznostmi države izvršiteljice v skladu s členom 6 PEU in z Listino“.

12 Člen 14 te direktive, naslovljen „Pravna sredstva“, določa:

„1. Države članice zagotovijo, da se pravna sredstva, ki so enakovredna tistim, ki so na voljo v podobnih notranjih primerih, uporabijo za preiskovalne ukrepe, predvidene v EPN.

2. Vsebinski razlogi za izdajo EPN se lahko izpodbijajo samo s tožbo, vloženo v državi izdajateljici, brez poseganja v zagotavljanje temeljnih pravic v državi izvršiteljici.

3. Če to ni v nasprotju s potrebo po zagotavljanju zaupnosti preiskave v skladu s členom 19(1), odreditveni in izvršitveni organ sprejmeta ustrezne ukrepe, da v roku, primernem za zagotovitev možnosti učinkovite uveljavitve pravnih sredstev na podlagi nacionalnega prava, zagotovita dostopnost informacij o razpoložljivosti teh pravnih sredstev, ko jih je mogoče izkoristiti.

4. Države članice zagotovijo, da so roki za uveljavitev pravnega sredstva enaki tistim, ki so določeni za podobne notranje primere, in da se uporabijo na način, ki zagotavlja, da zadevne osebe lahko učinkovito uveljavijo pravico do teh pravnih sredstev.

5. Odreditveni in izvršitveni organ se med seboj obveščata o pravnih sredstvih, uveljavljenih zoper izdajo, priznanje ali izvršitev EPN.

6. Izpodbijanje ne odloži izvršitve preiskovalnega ukrepa, razen če ima tak učinek v podobnih notranjih primerih.

7. Država izdajateljica upošteva uspešno izpodbijanje priznanja ali izvršitve EPN v skladu s svojim nacionalnim pravom. Države članice brez poseganja v nacionalne postopkovne predpise zagotovijo, da se v kazenskih postopkih v državi izdajateljici pri presoji dokazov, pridobljenih z EPN, spoštujeta pravica do obrambe in poštenost postopka.“

- 13 Člena 22 in 23 navedene direktive vsebujeta posebne določbe o začasni premestitvi priprtih oseb v državo izdajateljico zaradi izvršitve preiskovalnega ukrepa oziroma v državo izvršiteljico zaradi izvršitve preiskovalnega ukrepa.

Nacionalno pravo

Nemško pravo

- 14 Člen 146 Gerichtsverfassungsgesetz (zakon o organizaciji sodišč) določa, da morajo uradniki državnega tožilstva spoštovati uradna navodila svojih nadrejenih.

- 15 Člen 147 tega zakona določa:

„Pravico do nadzora in dajanja navodil imajo:

1. zvezni minister za pravosodje in varstvo potrošnikov v zvezi z zveznim generalnim tožilcem in zveznimi tožilci;
2. deželna uprava za pravosodje v zvezi z vsemi uradniki državnega tožilstva zadevne dežele;
3. najvišji uradnik državnega tožilstva na višjih deželnih sodiščih in deželnih sodiščih v zvezi z vsemi uradniki državnega tožilstva zadevnega okrožja sodišča.“

Avstrijsko pravo

- 16 Direktiva 2014/41 je bila v avstrijsko pravo prenesena s spremembo Bundesgesetz über die justizielle Zusammenarbeit in Strafsachen mit den Mitgliedstaaten der Europäischen Union (zakon o pravosodnem sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije) z dne 15. maja 2018 (BGBl. I, 28/2018).

17 Člen 55(3) tega zakona določa:

„Kadar v državi izdajateljici postopka ne vodi pravosodni organ, se evropski preiskovalni nalog lahko izvrši le, če je odločbo odreditvenega organa mogoče izpodbijati pred sodiščem in če je preiskovalni nalog odobril pravosodni organ države izdajateljice.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 18 Državno tožilstvo v Hamburgu vodi kazensko preiskavo zaradi goljufije proti osebi A in drugim neznanim osebam. Te so osumljene, da so julija 2018 z uporabo nezakonito pridobljenih podatkov in z namenom goljufije ponaredile trinajst nalogov za nakazilo, s katerimi naj bi se na bančni račun, odprt na ime osebe A pri avstrijski banki, nakazalo ali moralo nakazati 9775,05 EUR.
- 19 Državno tožilstvo v Hamburgu je za namen preiskave te zadeve 15. maja 2019 izdalo evropski preiskovalni nalog, ki ga je poslalo Staatsanwaltschaft Wien (državno tožilstvo na Dunaju, Avstrija). S tem nalogom je državno tožilstvo v Hamburgu državno tožilstvo na Dunaju zaprosilo, naj mu predloži kopije izpiskov zadevnega bančnega računa za obdobje od 1. junija do 30. septembra 2018.
- 20 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da lahko banka v skladu s Strafprozessordnung (avstrijski zakonik o kazenskem postopku) izpiske bančnega računa predloži le v skladu s preiskovalnim ukrepom, ki ga mora državno tožilstvo odrediti na podlagi sodne odobritve. Tako avstrijsko državno tožilstvo tega preiskovalnega ukrepa brez sodne odobritve ne more odrediti.
- 21 Državno tožilstvo na Dunaju je 31. maja 2019 Landesgericht für Strafsachen Wien (deželno sodišče za kazenske zadeve na Dunaju, Avstrija), ki je predložitveno sodišče v obravnavani zadevi, zaprosilo za odobritev navedenega preiskovalnega ukrepa, da bi lahko zadevno banko prisililo, da mu pošlje izpiske računa, navedene v evropskem preiskovalnem nalogu.
- 22 Vendar se predložitveno sodišče sprašuje, ali je državno tožilstvo v Hamburgu, ki je izdalo ta nalog, mogoče opredeliti kot „pravosodni organ“ v smislu člena 1(1) Direktive 2014/41. Prav tako se sprašuje, ali to lahko spada pod pojem „odreditveni organ“ v smislu člena 2(c) te direktive in, natančneje, pod pojem „javni [državni] tožilec“ iz točke (i) zadnjenavedene določbe, saj lahko to državno tožilstvo v skladu s členoma 146 in 147 zakona o organizaciji sodišč, ki velja v Nemčiji, navodila, tudi v posameznih primerih, prejema od Justizsenator von Hamburg (pravosodni senator v Hamburgu, Nemčija).
- 23 To sodišče v zvezi s tem navaja, da iz razlage člena 1(1) v povezavi s členom 2(c) Direktive 2014/41 izhaja, da mora evropski preiskovalni nalog, da bi ga bilo mogoče izvršiti, bodisi izdati sodnik, sodišče, preiskovalni sodnik ali državni tožilec bodisi ga mora eden od teh organov potrditi.
- 24 Vendar navedeno sodišče poudarja, da čeprav je v Direktivi 2014/41 določeno, da je evropski preiskovalni nalog „sodna“ odločba, pa ista direktiva določa, da lahko tako odločbo izda ali potrdi državni tožilec, čeprav vsa državna tožilstva držav članic ne izpolnjujejo vseh meril, ki jim morajo ustrezati sodniki ali sodišča, zlasti merila neodvisnosti, ki na zunanji ravni zahteva, da zadevni organ svoje funkcije izvaja povsem samostojno, ne da bi bil s komer koli hierarhično povezan ali mu podrejen in ne da bi od kogar koli prejemal ukaze ali navodila.
- 25 V zvezi s tem meni, da se obrazložitvi sodb Sodišča z dne 27. maja 2019, OG in PI (Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau) (C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), in z dne 27. maja 2019, PF (Generalni državni tožilec v Litvi) (C-509/18, EU:C:2019:457), ki se nanašata na evropski nalog za prijetje iz Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34), uporabljata za evropski preiskovalni nalog.

- 26 Direktiva 2014/41 in Okvirni sklep 2002/584 naj bi namreč temeljila na istih načelih medsebojnega priznavanja in vzajemnega zaupanja. V njej naj bi bila uporabljena enaka pojma, in sicer „pravosodni organ“ in „odreditveni organ“, ter naj bi vsebovala izčrpen seznam razlogov, v skladu s katerimi lahko država izvršiteljica zavrne izvršitev evropskega preiskovalnega naloga oziroma evropskega naloga za prijetje.
- 27 Vendar predložitveno sodišče poudarja, da Direktiva 2014/41 državnim tožilcem, v nasprotju z Okvirnim sklepom 2002/584, izrecno priznava status „odreditvenega organa“ in jim omogoča izdajo ali potrditev evropskega preiskovalnega naloga. Meni, da bi bilo zato to direktivo mogoče razlagati tako, da vprašanje, ali je državno tožilstvo izpostavljeno tveganju, da bi bilo podvrženo posameznim navodilom izvršilne veje oblasti ali ne, v okviru te direktive ni upoštevno.
- 28 To sodišče poleg tega navaja, da je zahteva po neodvisnosti organa, ki izda evropski nalog za prijetje, upravičena z velikimi posegi v temeljne pravice osebe, na katero se nanaša tak nalog, ki povzroči odvzem prostosti in premestitev te osebe v drugo državo članico. Meni, da do istovrstnih posegov pride pri evropskem preiskovalnem nalogu, ki zajema vse preiskovalne ukrepe, vključno s preiskavo, vizualnim ali slušnim nadzorom oziroma nadzorom nad telekomunikacijami.
- 29 Predložitveno sodišče poleg tega pojasnjuje, da če bi bilo treba državno tožilstvo v Hamburgu šteti za „pravosodni organ“ v smislu Direktive 2014/41 in člena 55(3) zveznega zakona o pravosodnem sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije, bi bilo treba evropski preiskovalni nalog izvršiti v Avstriji, glede na to, da so vsi drugi pogoji, določeni v nacionalnem pravu, izpolnjeni.
- 30 V teh okoliščinah je Landesgericht für Strafsachen Wien (deželno sodišče za kazenske zadeve na Dunaju) prekinilo odločanje in Sodišču postavilo to vprašanje za predhodno odločanje:

„Ali je treba pojma ‚pravosodni organ‘ v smislu člena 1(1) [Direktive 2014/41] in ‚javni [državni] tožilec‘ v smislu člena 2(c)(i) navedene direktive razlagati tako, da zajemata tudi državno tožilstvo države članice, za katero obstaja tveganje, da bodo nanj v okviru sprejetja odločitve v zvezi z izdajo evropskega preiskovalnega naloga neposredno ali posredno naslovljene odredbe ali posamezna navodila izvršilne veje oblasti, kot je pravosodni senator v Hamburgu?“

Postopek pred Sodiščem

- 31 Predložitveno sodišče Sodišču predlaga, naj to zadevo obravnava po hitrem postopku na podlagi člena 105(1) Poslovnika Sodišča.
- 32 V utemeljitev svojega predloga na prvem mestu trdi, da obstaja več preiskovalnih postopkov, v katerih se zastavlja enako vprašanje, kakršno je to, ki se navaja v okviru tega predhodnega odločanja, in ki se nanašajo na odločitev, ali se morajo evropski preiskovalni nalogi, ki jih izdajo nemška državna tožilstva, izvršiti. Poleg tega naj bi bilo to vprašanje pomembno tudi za druge države članice, v katerih so državna tožilstva, tako kot v Nemčiji, izpostavljena tveganju, da bi bila podvržena posameznim navodilom izvršilne veje oblasti. Na drugem mestu, zaradi posegov v temeljne pravice oseb, proti katerim poteka preiskava, do katerih pride pri preiskovalnih postopkih, bi morali biti taki postopki, kot je določeno v avstrijskem pravu, končani čim prej.
- 33 Iz člena 105(1) Poslovnika izhaja, da če je treba zadevo zaradi njene narave obravnavati v kar najkrajšem času, lahko predsednik Sodišča na predlog predložitvenega sodišča ali izjemoma po uradni dolžnosti po opredelitvi sodnika poročevalca in generalnega pravobranilca odloči, da se z odstopanjem od določb Poslovnika predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po hitrem postopku.

- 34 Predsednik Sodišča je 6. septembra 2019 po opredelitvi sodnice poročevalke in generalnega pravobranilca odločil, da predlog predložitvenega sodišča, naveden v točki 31 te sodbe, zavrne.
- 35 Na eni strani, razlog, ki se nanaša na to, da se predlog za sprejetje predhodne odločbe nanaša na izvršitev evropskega preiskovalnega naloga in zaradi tega zahteva jasen odgovor, sam po sebi namreč ne zadošča za utemeljitev tega, da se ta zadeva obravnava po hitrem postopku iz člena 105(1) Poslovnika, saj je to postopkovni instrument, namenjen obravnavi zadev izjemne nujnosti (glej po analogiji sklep predsednika Sodišča z dne 20. septembra 2018, Minister for Justice and Equality, C-508/18 in C-509/18, neobjavljen, EU:C:2018:766, točka 11 in navedena sodna praksa).
- 36 Na drugi strani, iz sodne prakse Sodišča je razvidno, da veliko število oseb ali pravnih položajev, na katere naj bi se nanašala odločba, ki jo mora predložitveno sodišče izdati po tem, ko je Sodišču v predhodno odločanje predložilo vprašanja, kot tako ne more biti izjemna okoliščina, ki bi lahko upravičila obravnavo po hitrem postopku. Enako velja za veliko število postopkov, ki bi jih bilo mogoče prekiniti do odločbe Sodišča, izdane v predhodnem odločanju (sklep predsednika Sodišča z dne 20. septembra 2018, Minister for Justice and Equality, C-508/18 in C-509/18, neobjavljen, EU:C:2018:766, točka 14 in navedena sodna praksa).
- 37 Vendar je predsednik Sodišča odločil, da se bo ta zadeva na podlagi člena 53(3) Poslovnika obravnavala prednostno.

Vprašanje za predhodno odločanje

- 38 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 1(1) in člen 2(c) Direktive 2014/41 razlagati tako, da državni tožilec države članice ali, splošneje, državno tožilstvo države članice spadata pod pojma „pravosodni organ“ in „odreditveni organ“ v smislu teh določb, ne glede na razmerje pravne podrejenosti, ki bi lahko obstajalo med tem državnim tožilcem ali tem državnim tožilstvom in izvršilno vejo oblasti te države članice, ter izpostavljenost navedenega državnega tožilca ali navedenega državnega tožilstva tveganju, da bodo nanju v okviru sprejemanja evropskega preiskovalnega naloga neposredno ali posredno naslovljene odredbe ali posamezna navodila te veje oblasti.
- 39 Najprej je treba opozoriti, da je namen te direktive, kot je razvidno iz njenih uvodnih izjav od 5 do 8, nadomestiti razdrobljenost in zapletenost obstoječega okvira za zbiranje dokazov v kazenskih primerih s čezmejno razsežnostjo ter z vzpostavitvijo poenostavljenega in učinkovitejšega sistema, ki temelji na enotnem instrumentu, imenovanem „evropski preiskovalni nalog“, olajšati in pospešiti pravosodno sodelovanje, da se tako prispeva k uresničitvi cilja Unije, da ta postane območje svobode, varnosti in pravice, tako da se opira na visoko stopnjo zaupanja, ki mora obstajati med državami članicami.
- 40 V zvezi s tem zlasti iz uvodnih izjav 2, 6 in 19 navedene direktive izhaja, da je evropski preiskovalni nalog instrument, ki spada pod pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah iz člena 82(1) PDEU, ki temelji na načelu medsebojnega priznavanja sodb in sodnih odločb. To načelo, ki je „temelj“ pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah, temelji na medsebojnem zaupanju in domnevi, da druge države članice spoštujejo pravo Unije in zlasti temeljne pravice.
- 41 V tem okviru je evropski preiskovalni nalog v členu 1(1) Direktive 2014/41 opredeljen kot sodna odločba, ki jo izda ali potrdi pravosodni organ države članice zaradi izvedbe enega ali več posebnih preiskovalnih ukrepov v drugi državi članici, da bi se pridobili dokazi v skladu s to direktivo, vključno z dokazi, ki jih pristojni organi te države članice že imajo.
- 42 V členu 2(c) te direktive je to, kar je treba za namen navedene direktive razumeti s pojmom „odreditveni organ“, opredeljeno tako, da je v točki (ii) te določbe pojasnjeno, da kadar je evropski preiskovalni nalog izdal pristojni organ države članice, ki ni organ, zajet v točki (i) te določbe, mora ta nalog, preden je poslan izvršitvenemu organu, potrditi „pravosodni organ“.

- 43 Države članice v skladu s členom 1(2) Direktive 2014/41 evropski preiskovalni nalog izvršijo na podlagi načela vzajemnega priznavanja in v skladu z določbami te direktive.
- 44 Natančneje, izvršitveni organ v skladu s členom 9(1) Direktive 2014/41 brez kakršne koli nadaljnje formalnosti prizna evropski preiskovalni nalog in poskrbi za njegovo izvršitev na enak način in pod enakimi pogoji, kot če bi zadevni preiskovalni ukrep odredil organ države izvršiteljice. Vendar lahko ta organ v skladu z isto določbo odloči, da evropskega preiskovalnega naloga ne bo izvršil, pri čemer se bo skliceval na enega od razlogov za nepriznanje ali neizvršitev ali na enega od razlogov za odložitev iz te direktive.
- 45 Poleg tega člen 9(3) Direktive 2014/41 določa, da ko izvršitveni organ prejme evropski preiskovalni nalog, ki ga ni izdal odreditveni organ v smislu člena 2(c) te direktive, izvršitveni organ evropski preiskovalni nalog vrne državi izdajateljici.
- 46 Iz zgoraj navedenih ugotovitev na eni strani izhaja, da je evropski preiskovalni nalog mogoče izvršiti le, če je organ, ki ga je izdal, „odreditveni organ“ v smislu člena 2(c) navedene direktive, na drugi strani pa, da če tak nalog izda odreditveni organ, ki ni eden od organov iz točke (i) te določbe, ga mora potrditi „pravosodni organ“, preden je ta nalog, zato da bi bil izvršen, poslan v drugo državo članico.
- 47 V tej zadevi se postavlja vprašanje v bistvu nanaša na to, ali državni tožilec države članice ali, splošneje, državno tožilstvo države članice ustrezata pojmom „pravosodni organ“ in „odreditveni organ“ v smislu člena 1(1) oziroma člena 2(c) Direktive 2014/41, tudi če bi bila ta državni tožilec ali to državno tožilstvo v razmerju pravne podrejenosti do izvršilne veje oblasti te države članice, pri čemer bi bila izpostavljena tveganju, da bodo nanju v okviru sprejemanja evropskega preiskovalnega naloga neposredno ali posredno naslovljene odredbe ali posamezna navodila te veje oblasti.
- 48 To vprašanje se postavlja, ker se predložitveno sodišče, kot je razvidno iz točke 25 te sodbe, sprašuje o uporabi – v okviru Direktive 2014/41 – sodne prakse, ki izhaja iz sodb z dne 27. maja 2019, OG in PI (Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau) (C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, točka 90), in z dne 27. maja 2019, PF (Generalni državni tožilec v Litvi) (C-509/18, EU:C:2019:457, točka 57), v katerih je Sodišče pojem „odreditveni pravosodni organ“ iz člena 6(1) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagalo tako, da ta v okviru sprejetja odločitve o izdaji evropskega naloga za prijetje ne zajema državnega tožilstva države članice, ki je izpostavljeno takemu tveganju.
- 49 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je treba pri razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi sobesedilo in cilje ureditve, katere del je (sodba z dne 3. marca 2020, X (Evropski nalog za prijetje – Dvojna kaznivost), C-717/18, EU:C:2020:142, točka 21 in navedena sodna praksa).
- 50 Na prvem mestu je treba glede besedila določb iz točke 47 te sodbe navesti, da medtem ko je v Okvirnem sklepu 2002/584, zlasti njegovem členu 6(1), uporabljen pojem „odreditveni pravosodni organ“, ne da bi bilo pojasnjeno, katere organe ta pojem zajema, je v členu 2(c)(i) Direktive 2014/41 izrecno določeno, da je državni tožilec vključen med organe, kot so sodnik, sodišče ali preiskovalni sodnik, ki se štejejo za „odreditvene organe“.
- 51 Na podlagi zadnjenavedene določbe je opredelitev „odreditvenega organa“ pogojena zgolj s tem, da so sodišče in osebe, ki izvajajo sodniško funkcijo, preiskovalni sodnik ali državni tožilec pristojni v zadevnem primeru.
- 52 Tako, ker sta državni tožilec države članice ali, splošneje, državno tožilstvo te države članice v skladu z nacionalnim pravom pristojna za odrejanje preiskovalnih ukrepov za pridobitev dokazov v zadevnem primeru, ta spadata pod pojem „odreditveni organ“ v smislu člena 2(c)(i) Direktive 2014/41.

- 53 Prav tako iz besedila člena 2(c)(ii) te direktive izhaja, da je državni tožilec vključen med „pravosodne organe“, ki so pristojni za potrditev evropskega preiskovalnega naloga, preden je ta poslan izvršitvenemu organu, če je ta nalog izdal odreditveni organ, ki ni eden od organov iz točke (i) te določbe.
- 54 Ugotoviti je treba, da niti s točko (i) niti s točko (ii) tega člena 2(c) opredelitev državnega tožilca kot „odreditvenega organa“ ali „pravosodnega organa“ v smislu Direktive 2014/41 ni pogojena z neobstojem razmerja pravne podrejenosti državnega tožilca izvršilni veji oblasti države članice, pod katero spada.
- 55 Iz razlage člena 1(1) v povezavi s členom 2(c)(i) in (ii) Direktive 2014/41 je razvidno tudi, da dejstvo, da evropski preiskovalni nalog izda ali potrdi državni tožilec, temu nalogu daje naravo sodne odločbe.
- 56 Na drugem mestu je treba glede okvira, v katerega sta umeščeni ti določbi, navesti, prvič, da je izdaja ali potrditev evropskega preiskovalnega naloga v skladu z Direktivo 2014/41 predmet postopka in jamstev, ki se razlikujejo od tistih, ki veljajo za izdajo evropskega naloga za prijetje. Ta direktiva vsebuje posebne določbe, katerih namen je zagotovitev, da se pri izdaji ali potrditvi evropskega preiskovalnega naloga s strani državnega tožilca, kakršen je ta iz člena 2(c) navedene direktive, upoštevajo jamstva, potrebna za sprejetje sodnih odločb, in sicer predvsem jamstva, povezana s spoštovanjem temeljnih pravic zadevne osebe, zlasti pravice do učinkovitega sodnega varstva.
- 57 Najprej, v skladu s členom 6(1) Direktive 2014/41 v povezavi s členom 2(c) in uvodno izjavo 11 te direktive za to izdajo ali to potrditev velja dvojni pogoj, in sicer da je ta izdaja na eni strani nujna in sorazmerna za namene postopkov, zlasti kazenskih, iz člena 4 navedene direktive, ob upoštevanju pravic osumljenca ali obdolženca, ter na drugi strani, da je bil oziroma so bili lahko preiskovalni ukrep oziroma preiskovalni ukrepi, navedeni v evropskem preiskovalnem nalogu, odrejeni v enakih pogojih v okviru podobnega nacionalnega postopka.
- 58 Tako mora državni tožilec, kakršen je ta iz člena 2(c) Direktive 2014/41, kadar izda ali potrdi evropski preiskovalni nalog, poskrbeti za spoštovanje nacionalnih postopkovnih jamstev, ki morajo biti v skladu z direktivami, navedenimi v uvodni izjavi 15 te direktive, ki obravnavajo postopkovne pravice v kazenskem postopku.
- 59 Poleg tega, kot je bilo med drugim opozorjeno v uvodnih izjavah 12 in 39 navedene direktive, mora državni tožilec poskrbeti, da so spoštovane pravice iz Listine, zlasti pravica domneve nedolžnosti in pravica do obrambe iz člena 48 Listine. Poleg tega morajo biti z vsako omejitvijo izvrševanja teh pravic s preiskovalnim ukrepom, odrejenim v skladu s to direktivo, spoštovane zahteve iz člena 52(1) Listine, kar med drugim predpostavlja, da je zadevna omejitev glede na načelo sorazmernosti nujna in da dejansko ustreza cilju splošnega interesa, ki ga priznava Unija, ali potrebi po zaščiti pravic in svoboščin drugih.
- 60 Dalje, člen 14(1) Direktive 2014/41 v povezavi z njeno uvodno izjavo 22 določa splošno obveznost za države članice, da zagotovijo, da se pravna sredstva, ki so vsaj enakovredna tistim, ki so na voljo v okviru podobnega nacionalnega postopka, uporabijo za preiskovalne ukrepe, navedene v evropskem preiskovalnem nalogu.
- 61 V skladu s členom 14(3) te direktive mora odreditveni organ poskrbeti, da so osebam, na katere se nanaša ta nalog, na voljo zadostne informacije glede pravnih sredstev in rokov za pritožbe zoper ta nalog, določenih v nacionalnem pravu, da se zagotovi učinkovita uveljavitev njihove pravice do pritožbe.

- 62 Nazadnje, država izdajateljica mora v skladu s členom 14(7) navedene direktive upoštevati uspešno izpodbijanje priznanja ali izvršitve evropskega preiskovalnega naloga v skladu s svojim nacionalnim pravom. Zato morajo države članice brez poseganja v nacionalne postopkovne predpise zagotoviti, da se v kazenskem postopku v državi izdajateljici pri presoji dokazov, pridobljenih z evropskim preiskovalnim nalogom, spoštujeta pravica do obrambe in poštenost postopka.
- 63 Iz določb Direktive 2014/41, navedenih v točkah od 57 do 62 te sodbe, izhaja, da mora državni tožilec, kakršen je ta iz člena 2(c) te direktive, ki izda ali potrdi evropski preiskovalni nalog, upoštevati načelo sorazmernosti in temeljne pravice zadevne osebe, zlasti pravice iz Listine, in da mora zoper njegovo odločitev obstajati možnost vložitve učinkovitih pravnih sredstev, ki so vsaj enakovredna tistim, ki so na voljo v okviru podobnega nacionalnega postopka.
- 64 Drugič, čeprav je evropski preiskovalni nalog sicer instrument, ki temelji na načelih medsebojnega zaupanja in priznavanja ter katerega izvršitev je načelo, zavrnitev izvršitve pa izjema, ki jo je treba razlagati ozko (glej po analogiji sodbo z dne 27. maja 2019, OG in PI (Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau), C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, točka 45 in navedena sodna praksa), pa določbe Direktive 2014/41 izvršitvenemu organu in, splošneje, državi izvršiteljici omogočajo, da zagotovita spoštovanje načela sorazmernosti ter postopkovne in temeljne pravice zadevne osebe.
- 65 Najprej, iz člena 2(d) Direktive 2014/41 izhaja, da je za postopek izvršitve evropskega preiskovalnega naloga lahko potrebna odobritev sodišča v državi izvršiteljici, če je tako določeno v njenem nacionalnem pravu. Kot je razvidno iz predložitvene odločbe, je tako v avstrijskem pravu, v skladu s katerim je za izvršitev nekaterih preiskovalnih ukrepov, kot je zahteva za predložitev informacij o bančnem računu, potrebna odobritev sodišča.
- 66 Dalje, v skladu s členom 6(3) te direktive, kadar izvršitveni organ upravičeno domneva, da pogoji iz odstavka 1 tega člena niso izpolnjeni, zlasti ta, ki se nanaša na dejstvo, da je preiskovalni ukrep nujen in sorazmeren za namene postopkov, za katere je bil izdan, ob upoštevanju pravic zadevne osebe, se lahko z odreditvenim organom posvetuje o pomembnosti izvršitve evropskega preiskovalnega naloga, kar lahko po potrebi pripelje do tega, da odreditveni organ ta nalog umakne.
- 67 Izvršitveni organ lahko v skladu s členom 10 navedene direktive uporabi tudi preiskovalni ukrep, ki ni ta, ki je naveden v evropskem preiskovalnem nalogu. Ta možnost je na voljo zlasti, če ta organ – kot je razvidno iz odstavka 3 tega člena v povezavi z uvodno izjavo 10 te direktive – meni, da bi bilo s tem drugim preiskovalnim ukrepom mogoče dobiti enak rezultat kot z ukrepom, navedenim v evropskem preiskovalnem nalogu, na način, ki pomeni manjši poseg v temeljne pravice.
- 68 Nazadnje, v skladu s členom 11(1)(f) navedene direktive se lahko priznanje ali izvršitev evropskega preiskovalnega naloga v državi izvršiteljici zavrne, če je mogoče utemeljeno domnevati, da bi bila izvršitev preiskovalnega ukrepa, predvidenega v evropskem preiskovalnem nalogu, nezdržljiva z obveznostmi države izvršiteljice v skladu s členom 6 PEU in z Listino.
- 69 Glede na elemente, navedene v točkah od 57 do 68 te sodbe, se člen 1(1) in člen 2(c) Direktive 2014/41 umeščata v normativni okvir, ki tako v fazi izdaje ali potrditve kot tudi v fazi izvršitve evropskega preiskovalnega naloga vsebuje vsa jamstva za zagotovitev varstva temeljnih pravic zadevne osebe.
- 70 Na tretjem mestu, cilj Direktive 2014/41 je, kot je bilo opozorjeno v točkah 39 in 40 te sodbe, zagotoviti poenostavljeno in učinkovitejše sodelovanje med državami članicami z medsebojnim priznavanjem odločb, ki jih pravosodni organi teh držav članic sprejemajo za pridobitev dokazov v kazenskih primerih s čezmejno razsežnostjo.

- 71 Kot je poudarjeno v uvodni izjavi 34 te direktive, ta določa le začasne ukrepe za zbiranje dokazov. Poleg tega člen 1(3) navedene direktive določa, da lahko za izdajo evropskega preiskovalnega naloga zaprosijo osumljenec ali obdolženec oziroma odvetnik, ki nastopa v imenu osumljenca ali obdolženca. Kot je navedel generalni pravobranilec v točki 71 sklepnih predlogov, se lahko tak ukrep tako odredi v interesu zadevne osebe.
- 72 Poleg tega je treba poudariti, da evropski preiskovalni nalog iz Direktive 2014/41 v okviru kazenskega postopka sledi cilju, ki je drugačen od cilja evropskega naloga za prijetje, ki je urejen z Okvirnim sklepom 2002/584. Namreč, medtem ko je namen evropskega naloga za prijetje v skladu s členom 1(1) Okvirnega sklepa 2002/584 prijetje in predaja zahtevane osebe z namenom uvedbe kazenskega postopka oziroma izvršitve kazni zapora ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti, je namen evropskega preiskovalnega naloga v skladu s členom 1(1) Direktive 2014/41 izvedba enega ali več posebnih preiskovalnih ukrepov z namenom pridobitve dokazov.
- 73 Res je, da lahko evropski preiskovalni nalog, kot je razvidno iz členov 3 in 4 Direktive 2014/41, načeloma vključuje katere koli preiskovalne ukrepe za namene zlasti kazenskih postopkov. Vendar so lahko nekateri od teh ukrepov intruzivni, ker pomenijo poseg zlasti v pravico do zasebnosti ali do lastnine zadevne osebe. Vendar kot so navedle vse zadevne stranke, ki so pred Sodiščem predložile stališča, razen v posebnem primeru začasne premestitve že priprtih oseb zaradi izvršitve preiskovalnega ukrepa, ki je predmet posebnih jamstev iz členov 22 in 23 Direktive 2014/41, evropski preiskovalni nalog, drugače kot evropski nalog za prijetje, ne posega v pravico zadevne osebe do svobode, določeno v členu 6 Listine.
- 74 Glede na jezikovne, kontekstualne in teleološke razlike med Okvirnim sklepom 2002/584 in Direktivo 2014/41, navedene v zgoraj navedenih ugotovitvah, razlage člena 6(1) Okvirnega sklepa 2002/584, ki jo je podalo Sodišče v sodbah z dne 27. maja 2019, OG in PI (Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau) (C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), in z dne 27. maja 2019, PF (Generalni državni tožilec v Litvi) (C-509/18, EU:C:2019:457), v skladu s katero pojem „odreditveni pravosodni organ“ v smislu te določbe ne zajema državnih tožilcev države članice, ki so izpostavljeni tveganju, da bo izvršilna veja oblasti nanje naslovila posamezna navodila, ni mogoče prenesti v okvir Direktive 2014/41.
- 75 Glede na vse zgoraj navedeno je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 1(1) in člen 2(c) Direktive 2014/41 razlagati tako, da državni tožilec države članice ali, splošneje, državno tožilstvo države članice spadata pod pojma „pravosodni organ“ in „odreditveni organ“ v smislu teh določb, ne glede na razmerje pravne podrejenosti, ki bi lahko obstajalo med tem državnim tožilcem ali tem državnim tožilstvom in izvršilno vejo oblasti te države članice, ter izpostavljenost navedenega državnega tožilca ali navedenega državnega tožilstva tveganju, da bodo nanju v okviru sprejemanja evropskega preiskovalnega naloga neposredno ali posredno naslovljene odredbe ali posamezna navodila te veje oblasti.

Stroški

- 76 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

Člen 1(1) in člen 2(c) Direktive 2014/41/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. aprila 2014 o evropskem preiskovalnem nalogu v kazenskih zadevah je treba razlagati tako, da državni tožilec države članice ali, splošneje, državno tožilstvo države članice spadata pod pojma „pravosodni organ“ in „odreditveni organ“ v smislu teh določb, ne glede na razmerje pravne podrejenosti, ki bi lahko obstajalo med tem državnim tožilcem ali tem državnim tožilstvom in izvršilno vejo

oblasti te države članice, ter izpostavljenost navedenega državnega tožilca ali navedenega državnega tožilstva tveganju, da bodo nanju v okviru sprejemanja evropskega preiskovalnega naloga neposredno ali posredno naslovljene odredbe ali posamezna navodila te veje oblasti.

Podpisi